

Nagovor ob veliki noči 2020

Božja beseda: Jn 20,1-9

Pripravil dr. Marjan Turnšek, predsednik SKU

Dragi bratje in sestre v vstalem Gospodu!

Kaj je bilo v petek, 3. januarja 2020, na prvih straneh časopisov? Ali kaj je bila lansko poletje glavna senzacija? Kdo še ve? Verjetno nihče, ker pač to niso resnične novice in so zastarale že ob naslednjih poročilih. V zadnjem času je seveda osrednja novica pandemija novega koronavirusa, a tudi ne vemo, kaj smo kateri dan slišali ali videli. Nič zares novega nam te novice ne prinesejo.

Edina novica, ki ne zastara in ostaja sveža je: da v Jeruzalemu pred približno dva tisoč leti kamen pred vhodom v neki grob ni bil na svojem mestu, da so bili povoji na tleh, a v njih ni bilo trupla, in da je bil neki prtiček posebej skrbno zvit! To pa je novica, ki že dva tisoč let ni zastarala. Še danes si jo pripovedujemo in vedno ji kdo prisluhne. In zaradi nje smo se tudi letos, kljub pandemiji in omejenosti gibanja, v duhu znašli pred odprtim praznim grobom!

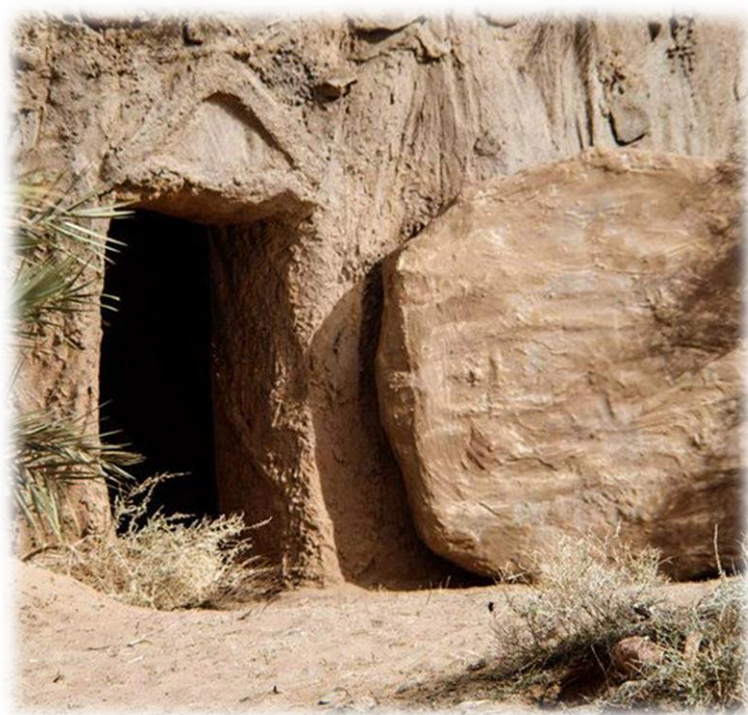
**Pravzaprav je velika noč garancija,
da je tudi »grob samoizolacije« že premagan.**

Prazen grob, z vsemi temi malenkostmi, je prva nema priča Jezusovega vstajenja. Odstranjen kamen pomeni premagano smrt. Pri Lazarjevem grobu je Jezus naročil, naj ljudje odstranijo kamen, in je prijatelja vrnil v to zemeljsko življenje. Na velikonočno jutro je kamen njegovega groba odstranil Oče, odstranil ga je dokončno z vseh grobov. Ko je Sin odstranil grehe vsega sveta, je bila zmagana tudi duhovna smrt, ki je zadnja posledica greha. Jezusov grob je ostal prazen, ker Oče ni samo odstranil velikega kamna izpred vhoda v grob (to je storil zaradi nas, ki smo še v tem zemeljskem življenju, da bi mogli pogledati v grob), ampak ga je odprl tudi z »druge« strani, kjer je prehod v večno življenje.

Prazen grob je predpostavka krščanske vere, ki za človekovo »usodo« ne postavlja smrti, ampak vstajenje od mrtvih. Bog ljubi življenje, nič ne sovraži, kar je ustvaril, zato je vse ustvaril za življenje.

Velika noč je najprej razodetje Očetove ljubezni; je odgovor Očetove ljubezni na popolno podaritev Sina iz ljubezni Očetu, ki jo je izkazal do konca na križu, ko je izpolnil njegovo željo po odrešenju vsakega izmed nas, tako da ni ničesar zadržal zase. Popolna podaritev učlovečenega Božjega Sina dobi odgovor popolne obuditve v novo in večno življenje.

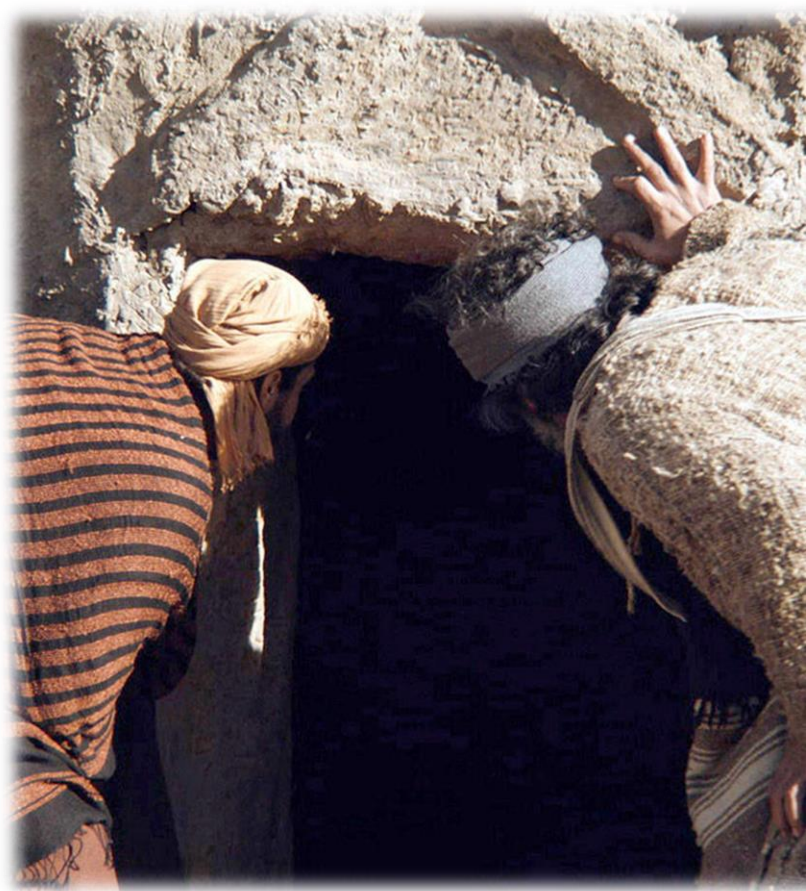
In to se je zgodilo prvi dan tedna, je zapisal Janez (Jn 20,1), kar nas takoj spomni na prvi dan stvarjenjskega tedna, ko je Stvarnik ločil temo od svetlobe (1 Mz 1,5). Z Jezusovim vstajenjem je dokončno »svetloba«, ki pomeni večno življenje človeka, ločena od »teme«, ki pomeni večno smrt kot posledico greha.

Ljubezni ne vidimo, ampak jo zaznavamo preko znamenj, tako človeško kot Božjo.

**Samo kdor ljubi,
prav vidi in veruje in
prav prepoznava znamenja.**

Zato je Janez kot učenec, ki ga je Jezus ljubil in on njega, prvi pri grobu, prvi vidi in veruje. Ljubezen v znamenjih vidi več. Kdor ljubi, s kontemplacijo znamenj dojame več! Povoji in prtič so znamenja, da Gospoda ni več tam in da ga tudi niso ukradli. Janez na osnovi teh znamenj veruje, da je Jezus gospodar življenja. Vidi s srcem. Ljubezen je začetek vere, ki daje življenje.

V današnjem odlomku (Jn 20,1-9) je kar sedemkrat omenjen grob, ki v tem velikonočnem oznanilu postane iz prostora smrti prostor, kjer srečamo vstajenje; torej prostor življenja, ki ne umre več. Učenca sta prihitela h grobu in videla in verovala. Videla sta znamenja in zaverovala kar znamenja pomenijo.

Hrepenimo po tem, kar je zgoraj, ne po tem, kar je na zemlji (Kol 3,2)! To, »kar je zgoraj«, je delo Božje ljubezni. Tudi mi smo danes vsak na svoj način zbrani zato, ker hrepenimo po tem, kar je zgoraj – po vstalem Kristusu. Tudi mi razbiramo mnoga znamenja Božje ljubezni v svetu in v svojem življenju in zato verujemo. Koliko vstajenjskih znamenj ljubezni zaznamo tudi v izrednih situacijah, ki jih povzroča nova bolezen: zlasti po bolnišnicah, domovih za starejše in še marsikje ... Tudi v tej situaciji želimo izbrati življenje, ki nam priteka po veri v Vstalega, proti nekulturi smrti: svet okoli nas se namreč odloča tudi za smrt, za to, kar je »na zemlji« (Kol 3,2).

**Svoje vere v vstajenje ne živimo, da bi obsojali,
ampak da bi v svet smrti prinašali upanje in novo življenje,
ki ga svet ne more dati.**

Ko se ljudje odločamo za to, »kar je na zemlji«, kot pravi Pavel, sejemo v medosebne in družbene odnose duhovno in telesno smrt: to je mogoče čutiti v marsikje težavnih zakonskih sobivanjih, mnogih družinskih brodolomih; na naših cestah, ki so prepogosto steze smrti namesto poti povezovanja ali orodje boljšega sožitja in vsestranskega razvoja; kapitulacija življenja se kaže marsikdaj v javnem mnenju, pri podarjanju življenja, zlorabi otrok, pri sebičnem iskanju užitka in kopičenju imetja; tudi razmere ob pandemiji želi kdo izkoristiti za prevare in nepošten zaslužek ... A je veliko tudi znamenj upanja. Ko vsak dan gledamo iskrena in velika prizadevanja za zaustavitev širjenja virusa, naj bo nam, velikonočnim kristjanom, to tudi vstajenjsko znamenje, ki kliče, da dodamo temu tudi duhovnemu boju proti zlu svoj delež kvalitetnega življenja z ljubeznijo, daritvijo drug za drugega, solidarnostjo pri gradnji pravičnejše delitve dobrin, delom za človeka vredno življenje družin in vsakega med nami, še posebej najbolj obrobni ...

Velika noč nas vabi k pogledu navzgor!!!

Živimo na zemlji, a s pogledom uprtim v to, »kar je zgoraj, kjer je Kristus«; to iščimo in na to mislimo, nas vzpodbuja Pavel, ki je sam doživel to moč vstajenja! Saj smo kristjani prav zaradi tega, ker tudi znotraj propadanja zemeljskega verujemo v rast in zmago vstajenjske resničnosti. Vse na zemlji gledamo in presojujemo z vidika vstajenja. Vstali nas želi imeti za svoje priče v današnjem času in svetu! Še prej kot Pavel je isto doživel Peter.

Najprej je zbežal in Jezusa zatajil, nato pa, kot nam poročajo Apostolska dela, pogumno oznanjal Vstalega: »Mi smo priče vsemu, kar je storil v judovski deželi in v Jeruzalemu. Razpeli so ga na križ in usmrtili. Bog pa ga je obudil tretji dan« (Apd 10,39-40). Zdaj smo v vrsti teh prič mi. Danes ni bilo vstajenjskih procesij po naših krajih, a procesija vstajenjska življenja v nas se mora nadaljevati z našim pričevanjem.

Prav tja, kjer se zdi smrt najmočnejša, prinašajmo sporočilo o »odstranjenem kamnu«, »povojih« in »prtiču«, da smrt ne bo imela več zadnje besede, ampak bo imela zadnjo besedo Beseda življenja, ki je Življenje samo, vstali Kristus, upanje naše! Amen!

